

Indonesië 2008, deel 11

Het hotel in Salatiga ligt verscholen in een drukke winkelstraat die lijkt op de Malioboro in Yogya. De kamer is groot met balkon en bad en we hebben uitzicht op een soort kampung. Ik verwissel de bantals voor een paar zachte en

een om te gebruiken als guling. Bij binnenkomst is er een klein orkest als entertainment.

De regen is opgehouden en we gaan op zoek naar een restaurant om te eten. Tegenover het hotel is een zijstraat waar enkele lichten branden en hoopvol slaan we die weg in. Aarzelend blijven we staan voor een kapperszaak. Twee jongelui waarvan een met felrode kuif komt naar ons toe, de andere heeft helemaal rood haar. Knippen, haarwassen? Peter laat zich overhalen en neemt

plaats.

Eerst wordt zijn haar gewassen en daarna minutieus geknipt. Het lijkt wel of ze haartje voor haartje knippen. Vooral niet teveel, want korter kan altijd nog.

In die tussentijd maak ik een praatje met een vrouwelijke

assistente die hand- en spandiensten verleent aan haar mannelijke collega's. Ze probeert me ook over te halen, maar ik zeg dat we nog moeten eten en morgen al vroeg de deur uit stomen naar Ambarawa. Tersluiks kijk ik naar de rode hanenkam die zijn kuif herschikt in de spiegel en nog van een spray voorziet. Geen punt, want morgen kan ik al om 7.00 uur terecht. Tevreden schrijft ze de afspraak in een beduimd boek dat ik er om 7.30 uur zal zijn.

Bij het afrekenen schrikt Peter van de lage rekening van 15000 rupiah en geeft 25% fooi. Heel goed Belanda om de markt te bederven!!!! Hulpvaardig wordt ons de weg gewezen naar een restaurant dat we natuurlijk niet kunnen vinden. Er zijn wel leuke winkeltjes en ik koop een toiletdouche die thuis aan vervanging toe is. Wat me ook opvalt is dat er een winkel is met Bijbelse artikelen zoals Mariabeelden en rozenkransen. Op onze zoektocht komen we Bertie tegen die ook aan het wandelen is. Hij heeft al gegeten en wijst op een satéstalletje bij de ingang naar het hotel. Het water loopt me in de mond, maar ik durf alweer niet van de straat te eten.

Terug in het hotel wordt het een giller. We hebben een kamer op de vierde etage en aangegeven is dat het restaurant op de zesde etage is. Dat moet toch een makkie zijn zal je denken. In de lift geen knop te vinden voor de zesde etage, wel voor de derde of de vijfde. Op hoop van zegen drukken we op de vijfde. We komen uit in een donkere gang waar geen kamers zijn noch een restaurant. Dan maar het trappenhuis nemen en bij elke etage is het duister. Ik krijg zo langzamerhand een paniekerig gevoel alsof we in een doolhof zijn beland. Trap op, trap af, deuren openen, de gang doorlopen.....mijn hemel.

Achteraf blijkt dat we in de lift op P (parterre) hebben moeten drukken. Dat gaat onze Nederlandse logica te boven. Enfin, het personeel is behulpzaam en vriendelijk en uiteindelijk blijven we in dat hotel slechts een nachtje.

Na de zoveelste trap vinden we het restaurant. In het midden een heel groot zwembad en er omheen gezellige gedekte tafels met enkele gasten. Ontspannen leunt Peter op de tafel. Helaas, de tafel buigt mee en we verhuizen met Bir Bintang en mijn sapje naar de volgende tafel. Deze keer gaan we eerst uitproberen of de tafel wel goed staat. Niet dus en op naar de volgende tafel. Gediensig doet de kelner mee. Zo hebben wij vijf tafels uitgeprobeerd. Voor het eerst bestel ik een gerecht met gezouten vis.

De volgende ochtend ben ik in de kapsalon. De kapster vraagt me of ik mijn haar heb gewassen en conditioner heb gebruikt. Wanneer ik ja knik word ik resoluut naar de

wasbak gedirigeerd. Nou luitjes, het is geen stoel met van de akelige wasbakken waar ik meestal nekpijn aan overhoud. Ik lig languit en mijn hoofdhuid wordt grondig gemasseerd tijdens het wassen zodat die gewoon tintelt. Ik word overgedragen aan een mannelijke collega. Die is toch een andere dan die Peter gisteren gehad heeft. Ook die weet van wanten, want opnieuw krijg ik een flinke massage te verwerken. Bertie komt gezellig langs en leest wat Indonesische priet-praat bladen zoals bij ons de Story.

Veel te laat vertrekken we naar Ambarawa. Mijn moeders geboorteplaats en uiteindelijk haar laatste rustplaats. Het kost even wat moeite om een geschikte plek te vinden maar dat is allemaal goed gekomen.

Ook Ambarawa heeft zich ten goede

veranderd. Het eens zo stille plaatsje heeft nu een prachtig plein en mooie gebouwen. Het toenmalige station bestaat ook nog, maar is nu een museum geworden. Uit verhalen van mijn moeder moet het goed toeven zijn om een reis per trein te maken. Ik zie het helemaal voor me: al die dames en heren in prachtige kledij die zich laten verwennen door het personeel. Het station is van anno 1873 en genoemd naar koning Willem I.

Er is nog een stoomlocomotief en wagon speciaal voor toeristen, maar helaas zijn wij de enige en rijdt die niet.

Ik klim in verschillende wagons om het interieur te bekijken. Alles is goed onderhouden.

Nana heeft intussen een sms gestuurd dat zij zich verheugd dat we in aantocht zijn. Negen jaar geleden hebben we elkaar voor het laatst ontmoet en de vriendschap is gebleven. Zij runt een restaurant in Solo waar ze van plan is te wonen.

In Solo aangekomen regent het weer. We hebben toch moeite haar huis anex restaurant te vinden. Ik zeg tegen Djun dat ik zeker weet dat ze nabij een spoorweg haar optrekje heeft. Djun rijdt rondjes en opeens herken ik door een kier van een bijna gesloten deur Nana. Ze zit in de deuropening en is in alle staten. In de nacht is ze in het restaurant in slaap gevallen en beroofd.

Een en al hartelijkheid gaat ze onmiddellijk aan de slag om ons van een maaltijd te voorzien. Dat is niet de bedoeling. We drinken wat en we gaan eerst ons hotel Sahid Raya opzoeken. Het is weer een schitterend hotel, zo'n vijf sterren plus met alle voorzienigheid die een toerist zich wensen kan.

Nana stelt voor dat zij in de avond een taxi zal sturen om ons af te halen. Onze begeleiders hebben dan hun handen vrij.

Nana is gerelateerd aan het hof van Solo via haar ouders. Moeder leeft nog en woont in een schattig huisje naast haar toekomstige woning. Zolang ze nog in leven is zal ze geen gebruik maken van de trust die ze ooit erven zal. Ze

spreekt vloeiend Engels en aan haar manieren is te zien dat ze niet van het gewone volk afkomstig is. Het grote huis dat zij gekocht heeft is nog niet af, maar intussen loopt haar restaurant Relax House goed.

Inderdaad worden we met een taxi afgehaald en een 'vreemde vogel' is achter

het fornuis bezig onze maaltijd te bereiden. Met trots presenteert hij ons een Frans gerecht met Gordon Bleu. David, zo heet die vreemde vogel komt uit Maleisië en is een vriend van Nana. Hij heeft veel plezier dat ik nog liedjes ken uit de jaren 60-70 en elke keer vraagt hij me een begin van een nieuw lied. We zingen

wat af en in die tussentijd drinkt Dave heel wat bier. Vooral 'The green, green gras of home' is favoriet. Over een weekje vliegt hij terug naar Maleisië.

Het dienstmeisje van Nana komt om haar zoontje af te halen omdat het bedtijd is. Daar heeft hij duidelijk geen zin in. Hij is ziekelijk en speciaal voor hem staat de TV staat de hele dag zonder geluid aan op een speciale kindzender. Ik heb plezier hoe hij de aftocht blaast. Hij blijft kijken naar de TV, elke keer een paar pasjes achteruit.

Wanneer we daarna op haar terras onder de parasol zitten om wat te drinken zien we heel wat ongelukken gebeuren. Door de regen zijn de wegen glad geworden. Een scooter komt onder een auto terecht. Voorbijgangers helpen, de scooter wordt onder de auto vandaan gehaald terwijl de bestuurder van de auto rustig achter zijn stuur blijft zitten. Daarna rijdt hij weg zonder op of om te kijken. Hit And Run (HAR) zegt Nana lachend. Niemand heeft zin de politie erbij te halen. Het gebeurt dagelijks en zij is eraan gewend.

Wij hebben onze was bij ons en zij scheurt op haar scooter om die weg te brengen. Voor de volgende dag heeft ze voor ons een programma klaar.

We halen haar op en we moeten als eerste kennis maken met de boys van een timmerbedrijf. Het is

echt ongelooflijk wat die presteren voor zo weinig geld. Een handgemaakt kastje kost omgerekend eur. 5,00. Ze hebben een contract met een Australisch bedrijf en tussendoor knappen ze het huis van Nana op wanneer ze er geld voor heeft.

Ik ben echt onder de indruk hoe nauwkeurig ze werken. Ik vertel ze dat ze goud kunnen verdienen in Nederland, maar dat een werkvergunning moeilijk is. Ze knikken begripvol.

Ik vertel Nana dat ik wat goud wil kopen bij haar langanan (winkel waar ze klant van is). Ik koop keroncong ringen en oorbellen. Eigenlijk ben ik nog op zoek naar een armband, maar ik word afgeleid omdat ik wéér vreselijk.....

We belanden voor de middagmaaltijd in een kiprestaurant. Kip kampung waar weinig vet aan zit, vertelt Nana. Nou, dat is te merken. Niet alleen weinig vet maar ook haast geen vlees. Ik bestel nog wat porties want voor het grote gezelschap is het mijn inziens gewoon te weinig. De kip aan het spit wordt compleet met kop en poten opgediend. Na afloop geeft Nana de opdracht het restant in te pakken inclusief de bijgerechten en rijst.

We winkelen nog wat in de gezellige winkelstraat. Inmiddels is onze was klaar en kan die weer de koffer in.

Op de terugweg naar ons hotel vraagt Nana plotseling aan onze begeleiders te stoppen. Op de

weg zit een man in vodden gekleed.

Ik ga met haar mee. In laag Javaans spreekt ze hem aan en in zangerig hoog Javaans antwoordt hij. Ze stopt hem wat geld toe. In de auto vertelt ze dat ze hem gevraagd heeft te bidden voor de

gezondheid van haar zoon die nu 9 jaar oud is, maar lijkt op een kind van zes jaar. Ik maak wat mee!

Ook in Solo verblijven wij niet lang. Op de dag van ons vertrek naar Sarangan belt Nana om 6.30 uur ons dat ze afscheid van ons zal nemen in het hotel. Ik bel de desk dat ik een gast verwacht en vraag of ze die van koffie wil voorzien.

Wanneer we uiteindelijk naar de eetzaal gaan, zit Nana doodgemoedereerd aan de eettafel met David. Ze heeft daarvoor toestemming gekregen. Ze eten gewoon mee van het buffet. Als afscheid krijg ik een doos met koekjes. Dat is de gewoonte.

Wordt vervolgd,
Mila

